

Celje. (Dva smrtna slučaja.) Umrli sta v Celju dve poznani osebnosti, ki sta bili poznani ne samo pri mestjanih, ampak tudi daleč po okolici. Umrli je vodja okrajnega sodišča v Celju, nadsvetnik dr. Val. Flerin. Pokojni je po rodu Gorenjc iz Mengša. Po dovršenih študijah je stopil v prakso pri deželnem sodišču v Ljubljani, služil nato kot sodnik v Ilirski Bistrici, Kranjski gori, Črnomlju in do prevrata kot sodni predstojnik in okrajni sodnik v Žužemberku. Od tam je prišel kot sodnik posameznik v Celje ter je leta 1921 prevzel vodstvo okrajnega sodišča v Celju. Pokojnik je bil dober pravnik in pravi ljudski sodnik, ljudomil in dober z vsakomur, vsled česar je tudi užival visoko spoštovanje. Kot človek je bil skrajno skromen. Letos je še v odlični meri sodeloval pri ustanovitvi vodovodne zadruga v Zavodni; dočkal pa ni, da bi bil ta vodovod zgrajen. — Visoko starost je dočkal vpokojeni general Hubert Gellinek. Pokojnik je bil rojen v Sremskih Karlovcih leta 1842. V starosti šestih let so mu uporni Madžari leta 1848 ustrelili očeta. Prišel je v vojaško vzgojevališče v Karlovc in je moral že v starosti 17 let odriniti leta 1859 na italijansko bojišče. Leta 1866 se je udeležil vojne proti Prusiji. Po bosanski okupaciji je poveljeval dalje časa v Plevlju. Leta 1898 je šel v pokoj in se je leta 1900 za stalno naselil v Celju. Ostaní obema blagopokojnima ohranjen časten spomin!

Brežice. Naš okraj so letos že zopet obiskale strašne ujme. Česar ni uničil spomladanski mraz, to je opustošila zadnji petek silna toča. Oblastni poslanec Josip Tratnik je opozoril na te nesreče tako Belgrad kakor tudi Ljubljano in prosil za pomoč. Dobil je od povsod naročilo, da naj gg. župane prizadetih občin napoti do tega, da dajo nemudoma ceniti škodo in tozadevne cenitve odpošljejo na oblastni odbor v Ljubljano. Gospodje župani se torej tem potom prosijo, da storijo takoj svojo dolžnost. Opozarjamo jih, da je potrebna dvojna cenitev, 1 za odpis davka, druga za morebitno podporo.

Videm pri Krškem. V torek, dne 22. maja, se je pripeljala Rozalija Lončar, kuharica iz Sv. Jurija ob južni železnici, z osebnim vlakom iz Ljubljane ob devetih zvečer v Videm-Krško. Peš je šla od postaje Videm v Krško. Predno je šla na savski most, ji je nenadoma nekdo od zadaj hotel potegniti iz rok ročno torbico. Ko se je ozrla, je zagledala moža srednje postave, obritega obraza, starega okrog 25 let, ki je bil

oblečen v sivo obleko s športno čepico. Klicala je na pomoč, vendar ji je ropar hitro iztrgal torbico z rok in zbežal s ceste v tamo. S torbico je odnesel ropar nad 600 Din gotovine, dva zlata prstana z rdečim in belim kamenom, ovratno verižico z obeski, srebrno zapestno žensko uro in nekaj drugih malenkosti. Lončarjeva je oškodovana za več kot 3000 Din. Za roparjem doslej še ni nobenega sledu.

Ravne pri Vidmu. Dne 23. maja so bili domači posestnika Antona Bogoviča v Ravnah pri Vidmu zaposleni z delom na polju, tako da je ostala hiša od 2. do 4. ure popoldne brez varuha. Ko so prišli domov, so zapazili, da so med tem vlomilci s silo razbili okno, šli v hišo in odnesli vse, kar jim je prišlo pod roke. Poleg gotovine nad 6000 Din so odnesli dve niklasti uri, eno srebrno žensko uro z zapestnico, moško in žensko obleko, čevlje in perilo, tako da znaša škoda okrog 10.000 Din. Vloma so osumljeni cigani, ki so imeli v tem času svoje taborišče pri brodu v Mrtvicah ob Savi, odkoder so hodili preko Save na štajersko stran in so domačini videli posamezne cigane v raznih vaseh videmske fare in tudi na Ravnah. Orožniki so zaprli dva cigana. Cigana sta člana Nikoličev iz Odre pri Veliki Gorici.

Vojske nočemo! Vojske ne potrebujemo!

Zadnje dni je po večjih mestih naše države, posebno pa v Beogradu, samostojnodemokratska stranka z mladino in komunisti priredila burne nastope. Tekla je celo kri. V Beogradu so razburjene in nahujskane množice napravile po ulicah barikade in so razbile okna in izložbe. Stre ljali so na orožnike, ki so delali red in mir. Tudi v Zagrebu in Ljubljani so neodgovorni ljudje, ki so pristaši samostojnodemokratske stranke, — skušali na enak način kakor v Beogradu delati nemir, ali se je njih namen hvala Bogu preprečil. Nahujskona mladina je kričala: »Vojsko hočemo! Proti Italijanu gremo!»

Kaj je bil vzrok teh dogodkov, ki so razburili celo našo domovino in veliki del Evrope?

Naša vlada, v kateri je zastopana po dr. Korošcu tudi naša stranka, je miroljubna. Ona hoče, da bi se spor z Italijo na lep, miren način odstranil in da bi se na vsak način preprečila nova vojna. Z Italijo je bilo treba že pred leti podpisati neke medsebojne pogodbe o razmerah na meji in medsebojnem občevarju. Te pogodbe se imenujejo »Nettunske konvencije«. In radi teh konvencij je začela neodgovorna, od samostojnih demokratov in radičevcev nahujška na mladina hujskarijo po mestih. Glavni povod so dali tudi Italijani, ki so v nekaterih primorskih mestih napadali naše ljudi in pobijali okna in uničevali imetje našim rojakom. Naša vlada je itak proti temu odločno ugovarjala pri italijanski vladi, in ni bilo prav nobene potrebe, da mladina nastopa.

O vseh teh dogodkih poročamo na drugih mestih. Ali podčrtati moramo, da je vsa hujskarija bila organizirana od strani samostojnih demokratov in radičevcev. Sodelovali so pri teh razburljivih dogodkih tudi komunisti, kar je posebno značilno. Razdivjane množice so glasno kričale: »Vojsko z Italijo hočemo!« Tako so kričali ljudje, ki ne vedo, kaj se pravi vojska. Ljudem, ki v naših krajih še zdaj držijo na Pribičevičevo, Žerjavovo ter Radičevo stranko, bo menda tudi klicanje po vojski svareljen vzgled, da bodo zapustili te prežalostne stranke, oziroma družbo, ki bi zopet rada izzvala krvavo vojsko! Mislím, da ho vsak pameten človek obrnil hrbet stranki, ki šunta na — vojno!

Mi pa pravimo: **Mir želimo, a vojske ne potrebujemo!** Kogar tako silno srbi hrbet, pa se naj gre v Italijo pretepat z Italijani in z Mussolinijem! Našo vlado, posebno pa našega voditelja dr. Korošca pa prosimo v imenu ljudstva: **Ne poslušajte hujskačev Radiča in Pribičeviča, preprečite krvavo vojno za vsako ceno, ohranite nam ljubi mir!**

tedaj oskrboval župnijo Sv. Marjeto in vikar Caharija Rozman od Sv. Antona.

Jareninski župnik je bil mož močne, vitke postave, dvoje prijaznih oči je gledalo tako milo, da si takoj vzljubil blagega moža. Osiveli lasje so kazali, da je že nastopila jesen življenja. Kljub temu pa je bil živahen v razgovoru in poln zdravega veselja. Zato so se njegovega prihoda vsi veselili, posebno župnik Putan iz Sv. Ruperta, ki je imel krasen glas in je lepo prepeval, se tudi rad smejal in zbijal dobre šale, da je spravil celo družbo v najboljše razpoloženje.

Župnik od Sv. Benedikta je bil mož že častitljive starosti, a še vedno bistrega duha in blagega značaja.

Zbrala se je mnogoštevilna množica vernega ljudstva ne samo iz šentlenartske župnije, ampak tudi sosednjih.

Od tržanov so prišli tudi trški sodnik Maks Pernhard ter Caharija Nürnbergger, ki je bil obenem cerkveni ključar. Imela sta svoje posebno mesto v klopi blizu altarja.

Prva klop ob altarju je bila pregrnjena z rdečim suknom. Bil je to sedež graščakov iz Hrastovca.

Cerkev je bila že napolnjena z verniki, du-

hovništvo je bilo zbrano v zakristiji. Čakali so na prihod baroninje Margarete in njenega sina Ivana Friderika.

Zdajci se sliši ropotanje voza, ki se ustavi pred cerkvijo nasproti malemu lesenemu, s slamo pokritemu poslopju na južni strani. Iz voza je stopila graščakinja Herberstein s svojim sinom. Podala sta se skoz vrata na južni strani, nad katerimi je bil vzdian grb Herbersteinov, znamenje, da imajo ti tukaj svoj poseben vhod kot zaščitniki šentlenartske cerkve. Podaniki so stali ob strani in se globoko priklanjali, ob vodu jih je pozdravil jareninski župnik kot zastopnik cerkvenega patrona in jih poškopil z blagoslovljeno vodo.

Ko sta zasedla Herbersteina svoje mesto v bližini altarja, se je začel cerkveni obred. Verna množica je gledala z veliko pozornostjo, še bolj pa radovednostjo celo ceremonijo, saj kaj takega se ne vidi vsak dan.

Minula je slavnostna maša, ki jo je bral novo-umeščen župnik Morenus, z izbranim glasom je zapel šentpetrski vikar Štefan Putan ob koncu lte missa est, da je celo baroninja Herberstein s posebnim zanimanjem pokimala svojemu sinu.

Množica se je vsula iz cerkve, duhovniki pa

Botri! Ne dajajte si sbrati za BIRMSKO DARILLO! Lep molitvenik, pa en rožnavec je poleg navadnih spominčkov najljepši spomin. V današnjem „Gospodarju“ najdete cenit TISKARNE SV. CIRILA